

Pochálen buď Ježíš Kristus! Milí přátelé!

Přeposílám výzvu sv. Pia z Pietrelciny nad kterou jsem rozjímal o jeho svátku 23.9.: **"Velmi naléhavě vám svěžuji do péče vaše srdce. Usilujte o to, abyste je den po dni stále více naplňovali vděčností vůči Pánu Ježíši."**

Stačí se pozorně dívat kolem sebe na krásnou podzimně se vybarvující přírodu, sklizeň plodů a vede nás to k **děkování**.

Pohled na korunu stvoření - člověka - a jeho chování nás často vede k **pokorné prosbě**.

K tomu Vás mohou povzbudit myšlenky otce Vojtěcha a Pavla ve zpravodaji.

Také **pozvánka** na jednu z nejdůležitějších událostí v naší zemi blahořečení 14 pražských mučedníků, která bude v **Praze 13.října - máme ještě 46 vbolných míst v autobuse**.

Je úžasné, že je to hned poté, kdy bude pro celou církev zahájen **rok víry** (11.10. v Římě, 12.10 v Brně), v den, kdy se bude připomínat 95. výročí zjevení P. Marie ve Fátimě.

Pěkně zdravím a z celého srdce žehnám

- Váš jáhen Ladislav

Nový Jeruzalém č. 10/2012

Zpravodaj pro 154. prosebnou mariánskou pouť, která se bude konat (dá-li Pán Bůh)
ve Zvoli n/Per - v pátek 12. října 2012 v 18 hodin

Zpráva o pouti NJ a průběhu stálých modliteb v Pavlově

Ve čtvrtek 13. září přijelo a přišlo na pouť NJ do Pavlova pěti autobusy, auty a pěšky asi 500 poutníků. Svátost smíření udělovalo 7 zpovědníků - Pán Bůh zaplať za jejich obětavou službu.

Modlitby a mši svatou jsme obětovali na úmysly poutí Nový Jeruzalém:

- 1) o nová a trvalá kněžská a řeholní povolání 2) o věrné a obětavé spolupracovníky duchovních 3) o vzrůst víry v našem kraji 4) o pokoj a mír ve světě a v našich rodinách 5) o život těla a duše pro všechny počaté děti 6) na smír za hříchy celého světa

Kázání P. Vojtěcha Glogara SDB, faráře v Sebranicích u Litomyšle, na pouti NJ v Pavlově

Milovaní, asi vy rodiče to dobře znáte – když děti jsou malé a začínají poznávat svět, tak mají spoustu otázek: **Proč** je to či ono? či **Proč** je to zrovna tak a ne jinak? A někdy se nám zdá, že toho je už příliš. Že už to nejsme schopni unést a zvládnout a **ztrácíme trpělivost**. Možná něco podobného v našem vztahu k Bohu se odehrává s každým z nás. Také často klademe Pánu Bohu otázky: **Proč? Proč** se zrovna to či ono děje? **Proč** zrovna já a ne jiný? **Proč** já to musím vydržet a to obstat, když jsem nic špatného neudělal? A tak dál. **Odpověď možná nepřichází hned**, že by nám Pán Bůh odpověděl přímo, ale **odpovídá nám skrze různá znamení**. Hledáme příčinu těch svých otázek nebo proč to tak je, někde venku. Zapomínáme na to, že mnohem důležitější je, abychom se uměli zadívat do svého vlastního života. Abychom tam uviděli nebo rozpoznali jaký je smysl věcí, které prožíváme. *V jedné takové pohádce, možná ji někteří znáte, se vypráví o zlém Ben Sadokovi. Byl to člověk zlý, který putoval pouští, navštěvoval jednu oázu za druhou a vždycky se snažil tam něčím uškodit. Jendou si všimnul, že v té oáze je krásná mladá palma. Tak se rozhodl se svými přáteli, že do koruny té krásné palmy vloží velký kámen. Že ji zničí. Palma se snažila ten kámen setřást, ale moc se jí to nedařilo. Když nemohla růst nahoru, kvůli váze toho kamene, začala růst do hloubky. Až svými kořeny dosáhla spodních pramenů. Dostala sílu a potom rostla i nahoru. Když po nějaké době ten Ben Sadok navštívil tu oázu, hledal nějakou pokřivenou, poničenou palmu, našel uprostřed tu nejkrásnější, která se vyvyšovala nad ostatní. Když k ní došel, tak mu ta palma říká: Děkuji ti Ben Sadoku za kámen v mé koruně. Snažila jsem se ho setřást, ale když to nešlo, tak jsem rostla do hloubky. Proto jsem tak silná a vyšší než ti ostatní. Možná z toho můžeme vidět i smysl toho co prožíváme a čemu nerozumíme.* Tak rádi bychom ty různé těžkosti a trápení ze

sebe setřásl. Byl by život jednodušší, lehčí, možná i krásnější. Ale všechny ty věci v našem životě **mají smysl**. Asi to nechápeme hned, ale můžeme to pochopit časem, že to pro nás bylo důležité. Že sice život nebyl takový jaký jsme si přáli, ale že jsme v něm prožili mnohem důležitější a krásnější věci než o kterých se nám zdálo. **Bůh, který k nám mluví a odpovídá skrze různá znamení**. V prvním čtení jsme slyšeli o znamení hada, který byl na poušti. Bylo to ve chvíli, kdy národ zapomněl, co všechno mu Bůh dal a začal reptat, naříkat, stěžovat si. Had nebyl jenom trestem jejich vzpoury, ale byl i něčím uzdravujícím. Ten neuzdravil člověka jenom proto, že tam byl, že se na něho podíval. **Podíval se na něj s vírou**. A to je to důležité – každé znamení, které nám Bůh dává – buď člověk přijme a nebo skrze víru musí objevovat věci mnohem důležitější a potřebnější. **Znamení kříže je něčím podobným**. Setkáváme se s ním na každém kroku, často kříž děláme každý den a mockrát. Někdy se stává, že už je to jenom něco vnějšího, že si neuvědomujeme co děláme. Někdo ho nosí na krku, někdo ho má pověšený v autě. Možná jako ozdoba, možná že mu to nic nefká, co to vlastně znamená. **Nestačí tedy kříž někde mít nebo se s ním potkávat na svých cestách. Kříž je znamením toho o čem mluví dnešní evangelium**. To co říká Pán Ježíš Nikodémovi: **Tak Bůh miloval svět, že dal svého jediného Syna**. V kříži se projevila velikost lásky Boha k nám lidem. A ta Boží láska to nebyla jen chvilková záležitost nebo jen v té chvíli. Bůh si nás zamiloval dávno před tím, než jsme se narodili do tohoto světa, než jsme vstoupili na tuto zem. Už dávno předtím na nás myslel, na každém z nás mu záleželo. Pro každého z nás měl plán. Od každého z nás něco čeká. **Bůh si nás vyvolil dávno před tím, než jsme si ho vyvolili my**. Než jsme zatoužili s ním žít. **Bůh se projevuje ve svých darech. Všim kolem nás**. To všechno nám vypráví, jaký Bůh je. Ale má nás to také pozvat k tomu, abychom nejenom viděli, přemýšleli, hledali odpověď. **Abychom především se snažili s ním žít**. K tomu nám chce všechno přidat. Abychom nejenom viděli věci kolem sebe, ale skrze tyto věci objevovali Boha. Uvědomovali si jeho blízkost. Radovali se z toho všeho, aby naše srdce bylo plné vděčnosti za sebe i za druhé. Asi to **nejdůležitější v našem životě je uvěřit tuto Boží lásku k nám**. Tento vztah, který má Bůh ke každému z nás. Protože tam, kde člověk uvěří, kde to přijme za své, tam se mnohé v jeho životě začne měnit. Tam také začne svůj život prožívat jinak. Ne proto, že musí, že mu nic jiného nezbývá. Ale dělá své věci a prožívá svůj život proto, aby ukázal Bohu, že ho má rád. Že mu na něm záleží. Že chce být součástí života, aby mu byl Bůh na blízku. Každý máme svou zkušenost s Bohem. Tak jako to měl Izrael – a přesto často zapomínal na své cestě, že Bůh je s ním, že mu všechno dává. Tak, ať je pro nás každý den takovým povzbuzením, abychom viděli Boží věci ve svém životě, abychom uměli žasnout nad tím co nám Bůh dává. Abychom svým životem odpověděli Bohu na to, co nám dává, jako ten nejcennější dar – Sám sebe.

Po zaplacení autobusů a nutné rezie zůstalo **5 465 Kč**, které jsme darovali na zbudování památníku sv. Zdislavy v Křižanově. Poděkování patří také místnímu faráři otci Pavlovi a všem farníkům z Pavlova, kteří celou pouť velmi dobře a obětavě organizačně připravili. Díky za každodenní modlitbu na výše uvedené úmysly poutí NJ.

Rozhovor s P. Ing. ThDr. Pavlem Kopečkem, Th.D., farářem v Podolí u Brna, přednášejícím na TF UP v Olomouci - hlavním celebrantem poutě NJ ve Zvoli

Stručné představení – věk, dětství, mládí, studia, působitě: Ve svých 48 letech mohu jistě začít mapovat svoji životní cestu, kterou jsem již urazil, ale současně si uvědomuji, že to hlavní je stále přede mnou – Boží království. Když se však ohlédnu, vidím radostné dětství, které jsem prožil u Panny Marie v Žarošicích na malebném Slovácku. Vyrůstal jsem v harmonické rodině se svým starším bratrem a mladší sestrou. Po skončení ZŠ jsem absolvoval Gymnázium v Kyjově a následně šel studovat stavební fakultu VUT do Brna. Jak na střední škole, tak i za mého vysokoškolského studia dožrálo mě povolání a začala má příprava ke kněžství ve skryté církvi. Po ukončení VUT mě čekala roční vojenská služba, práce v podniku Ingstav Brno a následně JZD Čejč. Po sametové revoluci jsem v roce 1990 vstoupil do semináře v Olomouci, abych dovršil mou cestu ke kněžství. V roce 1993 jsem odešel na studia do Říma a v roce 1996 jsem byl vysvěcen na kněze. Mým prvním kaplanským místem byla farnost Šlapanice u Brna a přílehlé obce. V roce 1998 jsem se vrátil do Říma, kde jsem pokračoval v doktorském studiu. Po návratu z Říma jsem jeden rok působil ve Křtinách a následně se stal farářem v Podolí u Brna, kde působím doposud. Vedle mé kněžské služby ve farnosti přednáším na Teologické fakultě

v Olomouci, jsem předsedou Moravskoslezské křesťanské akademie, pracuji na překladu liturgických knih v rámci České biskupské konference, abych jmenoval některé mé další aktivity.

Otče, co podstatného jste se v dětství naučil od rodičů? Na svých rodičích jsem viděl, že nikdy nenařikali, že byli ve svém životě spokojeni a vnitřně šťastní. To, co nosíme v srdci, není dáno okolím, jinými lidmi či situací ve které se nacházíme. Okolní svět nás ovlivňuje, ale záleží jen na nás, co vpustíme do svého nitra. Mí rodiče byli obyčejní lidé, jejich víra byla tradiční v tom smyslu, že ji vnímali v horizontu lidských hodnot, pravidel a návyků, kterými by se měl člověk řídit. Bylo samozřejmé a přirozené být věřící a chodit do kostela, opak byl něčím zvláštním a podivným. Rodiče mě přivedli nejen na tento krásný svět, ale dali křesťanskou výchovu, životní naději a optimismus, i jisté zasazení do tradice a rodinných vazeb, což mi dává pevnou půdu pod nohama a osobní jistotu. **Co bylo tím nejdůležitějším impulsem pro rozhodnutí stát se knězem?** Již od skončení základní školy, jsem si uvědomoval, že Bůh má právo mluvit mi do života. Nejen, že jsou zde jeho „normy“, ale že on zná mou budoucnost a chce pro mne to nejlepší. Z tohoto vědomí následně se zrodila otázka: „Co, Pane, ode mne očekáváš?“ a z tohoto postoje se rodilo postupně mé kněžské povolání. Přispělo k tomu mnoho setkání a rozhovorů, modlitby a duchovní cvičení, příklady kněží, které jsem znal, a jejich živá víra. Definitivní rozhodnutí přišlo na VUT a od té doby jsem již o svém kněžství nepochyboval. **Kdo byl nebo je pro vás kněžským vzorem?** Tím největším kněžským vzorem je Ježíš Kristus, ale to platí obecně. Pro mne byli a jsou inspirující tři světci: sv. Pavel pro svou horlivost ve službě Kristu; sv. František pro svou důslednost života podle evangelia a optimismus; sv. Benedikt pro svou propojenost aktivního a kontemplativního života. Ovlivnilo mne mnoho kněží, se kterými jsem se etkal, ale jmenoval bych alespoň dlouholetého žarošického děkana P. Tomáše Ždánského, který mne doprovázel od křtu až k primici.

Co považujete na službě kněze za nejdůležitější a nejkrásnější? V kněžské službě je nejdůležitější modlitba, a to jak osobní, tak i liturgická. Důležité je řádně slavít mši sv. a také vysluhovat ostatní svátosti a svátostiny. Naše modlitba odráží to, jak jsme hluboce spojeni s Kristem. Asi nejkrásnější je ta skutečnost, že pokračujeme v Kristově díle spásy, že kněz skrze svátosti a vlastně celou svou službu přivádí lidi k Bohu. Pomáhat lidem, obětovat se pro ně a poslouchat jim, když je třeba, má jeden hluboký a podstatný důvod, kterým je jejich věčná blaženost. Kněz není ušlechtilý lidumil nebo terapeut, jenž řeší osobní problémy lidí, ale především ten, kdo vede svěřené duše do Božího království. Ale úplně nejkrásnější je to, že mohu chválit Pána, že jsem se mu plně odevzdal a že mým „pokrmem je plnit jeho vůli.“ (Jan 4, 34)

Co může věřící člověk dělat pro to, aby vzrostla víra v jeho okolí? Myslím si, že víra je zakódována v duši každého člověka, je třeba ji jen formovat – vychovávat lidi ve víře, aby se stala vědomou a podstatnou součástí jejich života. My všichni sami dobře víme, jak je to s výchovou obecně, avšak neměli bychom zůstat jen u konstatování, ale začít jednat. Začít u těch nejbližších, ve vlastních rodinách. Nestačí se jen modlit a nestačí jen osobní příklad, i když bez nich se to neobejde, ale je třeba především mluvit o Bohu. Nikomu nic nenutíme, ale můžeme poukázat na to, že víra člověku změní život, že Bůh jej naplní a člověk se stane lepším, šťastnějším a spokojenějším.

Co vidíte jako důležité, na co kladete důraz v tříletí Pisma Svatého, roku biřmování ve své práci, ve svém životě, ve své farnosti? Jako kněz musím reagovat na jednotlivá duchovní témata pro jednotlivé roky, které vyhlásil Sv. otec Benedikt XVI. nebo naši biskupové. V naší farnosti probíhají biblické hodiny, momentálně probíráme Lukášovo evangelium. Rok biřmování spíše vnímám jako součást tříleté přípravy na Cyrilometodějské jubileum a tudíž mé osobní i farní aktivity se ubírají tímto směrem. Ve farnosti probíhají katecheze, pro děti i dospělé, zaměřené na české světce a zvláště pak na soluňské bratry sv. Cyrila a Metoděje.

Mohl byste přiblížit úmysl sbírky, která je dnes obětována na pomoc Fatymu ve Vranově n/Dyji? V měsíci říjnu, probíhá celostátní sbírka na Papežské misijní dílo, a proto bych obětoval tuto sbírku na tento účel. Někdy se říká, že naše země je misijním územím, každopádně jsou i v naší diecézi oblasti, které bychom mohli takto charakterizovat. Byl bych rád, kdybychom touto sbírkou podpořili otce Marka Dundu z vranovského FATYMU a jejich aktivity, neboť na Znojemsku dělají velmi záslužnou činnost.

Kde vás nejvíc „tlačí boty“? Apoštol Pavel mluví o tom, že pociťuje lidské slabosti (2 Kor 12,5), takže mé osobní slabosti, ale s tím zápasíme asi všichni. Dále množství úkolů a povinností na které mi nezbyvá příliš času a tudíž se nějak vlečou a odkládají. Pak je to i ta skličující bolest, když se ve své kněžské práci setkávám s nezajmem, apatií, lidskou uzavřeností a arogancí.

Z toho pramení i určitý pocit smutku tváří tvář lidské svobodě a odmítnutí. **Na co se nejvíc těšíte?** Mám radost z běžných věcí: z nového dne, z modlitby, ze mše sv., z lidí, z vykonané práce, z odpočinku, z toho co jsem prožil a z toho co mne čeká. Asi nejvíc se těším na čas strávený v Boží blízkosti. **Co Vám udělalo v poslední době radost?** Byla to rodina. Po smrti rodičů se prohloubily vztahy mezi námi, sourozenci a uvnitř celé rodiny. Více se navštěvujeme, více spolu komunikujeme a více si pomáháme. Děkuji za rozhovor.

Čtrnáctého srpna si připomínala církev **svatého Maxmiliána Maria Kolbeho**, polského minoritu kněze a mučedníka koncentračního tábora. (Omlouvám se: příspěvek byl napsán na srpen, ale v 8/12 a 9/12 se nedopatření otiskl znovu 7/12.) V Římě dosáhl doktorát filosofie a teologie. V Polsku založil tiskové centrum „Armáda neposkvrněné Panny“ a tiskový apoštolát Niepokalanów, šifřící křesťanské tiskoviny. I v dnešním přetechizovaném světě je snadnější přístup k náboženským pramenům. Každý křesťan a zvláště mladý, by se měl co nejvíce duchovně vzdělávat. Co pomůže všeobecné a odborné vzdělávání, když duch bude zaostalý, co nám pomůže vědět toho co nejvíce o světě, ale o Bohu být negramotní? Cílem katolického křesťana je dosáhnoutí **věčného života v Božím království s Bohem**. Stačí nám půlhodinka Božího slova v neděli v kostele? Zamýšlejme se nad touto nutností. Boží dobrota nám připravila moderní možnosti pomoci nám ke spáse duše v oblasti duchovního růstu jak toho využíváme v čase darovaném Bohem? **Jen jednu duši máš, jak o ni dbáš? Jestliže duši ztratíš, vše ztraceno máš!**

Bratr Klement Maria

9. Pěší smírná pouť P. MUDr. Ladislava Kubíčka - 8. 9. 2012

Pout' zahájil u hrobu zavražděného kněze nový kunštátský farář P. Petr Košulič přivítáním poutníků, jáhen Ladislav řekl organizační informace a Mons. Jan Peňáz (jeho pět P- pouze pěších poutníků pomalu přibývá - se opět na této pouti naplnilo bylo nás o 18 víc než loni) - modlitbou a požehnáním pout' zahájil. Vyšlo nás 69, během cesty se počet vyšplhal na 88 pěších poutníků. Počasí bylo pro pěší putování velmi příjemné – zpočátku pod mrakem, během dne se vyjasnilo. Letos se nám podařilo naplnit zbožné přání kající poutě – pomodlit se celý sv. růženec, křížovou cestu a korunku k Božím milosrdenství. Mnozí také přijali svátost smíření, která ke smírné pouti patří – díky patří zpovědníkům, kteří s námi putovali – Mons. Peňázovi, P. Hegerovi a P. Kazaňskému, SAC. V Doubravici na faře jsme měli možnost občerstvení a odpočinku – Pán Bůh zaplat' místním farníkům. Při mši svaté byl hlavním celebrantem P. Alois Heger, farář z Chomutova, žák P. Ladislava Kubíčka. Na závěr se losovala tradiční poutní tombola, do které paní spisovatelka Marie Svatošová věnovala své knihy. Pán Bůh zaplat' za sbírku, která pokryla všechny náklady poutě a co zůstalo, bylo věnováno na podporu dětí z početných rodin (autobus z pěší poutě na Velehrad). V září 2013 bude (dá-li Bůh) jubilejní 10. smírná pěší pouť P. MUDr. Ladislava Kubíčka. Datum bude upřesněno v létě 2013.

Pozvánky

Římskokatolická farnost Rovečné Vás v sobotu 13. října 2012 zve do Prahy na slavnost Blahořečení Čtrnácti pražských mučedníků Program: slavnostní mše svatá, při níž bude blahořečeno Čtrnáct pražských mučedníků - katedrála sv. Víta, Václava a Vojtěcha; Komentovaná prohlídka kláštera a kostela P. Marie Sněžné; **Podrobnější informace a přihlášky** (se zálohou – dospělí 400 Kč, děti a mládež 200 Kč) - **co nejdříve, nejpozději do 6. 10. 2012** u jáhna Ladislava Kince, 592 64 Prosetín 79, tel. 516463315, 606948970, e.mail: kinc@biskupstvi.cz.

Pražští mučedníci byli bratři františkáni, kteří roku 1604 obydli trosky kláštera u Panny Marie Sněžné, začali ho renovovat a sloužit zde duchovní službou. Za vpádu pasovských vojsk do Čech roku 1611 byli nařčeni z kolaborace s katolickým vojskem, na masopustní úterý 15. února 1611 do jejich kláštera vtrhla pražská lůza a bratry bez milosti pobila. Již krátce po jejich smrti je lidé začali spontánně ctít jako mučedníky a jejich památka začala být slavena pravidelně nějakou formou pobožnosti. První kroky k jejich blahořečení byly učiněny již v 17. století. Proces blahořečení byl znovu zahájen v 30. letech 20. století, na 40 let byl přerušen komunistickým režimem a obnoven byl až po roce 1989. Čtrnáct pražských mučedníků bude blahořečeno dne 13. října 2012 v 10.00 hodin při slavnostní mši svaté v katedrále sv. Víta, Václava a Vojtěcha. **Blahořečení je významnou duchovní událostí**, kdy bude v osobách blahořečených vyzdvížen

mimořádný příklad věrnosti víře a osobnímu poslání. Jedná se o vůbec první beatifikaci uskutečněnou v Praze (a Čechách vůbec), všechna předchozí blahověčení osob pocházejících z historických zemí Koruny české, a to i ta z moderní doby, se odehrála mimo naše území. Pouze svatořečení blahoslavených Zdislavy a Jana Sarkandra provedl papež Jan Pavel II. roku 1995 v Olomouci. Více na www.pragamartyres.eu.

Plán konání prosebných putovních mariánských poutí NJ rok 2012, 2013, 2014

2012	13. prosinec	Olešnice			
2013	14. leden	Velké Meziříčí	12. únor	Žďár n/Sáz I.	březen
	12. duben	Lísek	13. květen	Nové Veselí	13. červen Jimramov
	12. červenec	Oslavice	13. srpen	Olešná	září
	14. říjen	Jámy	listopad		13. prosinec Olešnice
2014	13. duben	Bohdalov	13. květen	Březí	

Se souhlasem místního pana faráře je možné přihlásit další farnosti - pořadí je určováno heslem – kdo dřív přijde -

Srdečné pozvání na 155. pout' NJ – v úterý 13. listopadu 2012 v 17 hodin do Měřína.

Srdečné Pán Bůh zaplat' za Vaše dopisy a příspěvky do tohoto zpravodaje. Zprávy, oznámení, články, pozvánky do tohoto zpravodaje můžete posílat na níže uvedenou adresu. Uzávěrka příštího čísla je 20. 10. 2012. Po přečtení můžete dát přečíst svým známým, nemocným. Zpravodaj NJ sestavuje, vydává, o Vaše modlitby prosí a všem čtenářům žehná – jáhen Ladislav Kinc, 59264 Prosetín 79, tel č. 516 463 315, 606 948 970, e.mail-kinc@biskupstvi.cz Plakátky, zpravodaje a vše ostatní také na internetových stránkách: www.novyjeruzalem.cz a www.rovecne.farnost.cz.